

A close-up portrait of Ronnie O'Sullivan, a professional snooker player, looking directly at the camera with a serious expression. He is wearing a dark blue t-shirt and has his hands clasped in front of him. A watch is visible on his left wrist.

RONNIE 'SULLIVAN MURTUMATON

Ronnie O'Sullivanin kivikkoinen taival kaikkien aikojen snookerpelaajaksi ja supertähdeksi

DOCENDO

Murtumaton

RONNIE
 'SULLIVAN
MURTUMATON

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos: *Unbreakable* (Orion Publishing Group)

© Ronnie O'Sullivan 2023

Suomennoksen copyright © Jere Saarainen ja Docendo, 2025.

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Tilla Larkiala/ Taittopalvelu Yliveto Oy

Kannen kuva: Hamish Brown

ISBN 978-952-850-258-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

SISÄLLYS

Johdanto.....	9
1 ALKUTAIVAL: Hei, nimeni on Ronnie.....	13
2 MAAILMANMESTARUUS, I OSA: Tartu härkää sarvista	26
3 RIIPPUVUUS: Kenny, en ole menossa minnekään	53
4 RAKKAUS: Vapautuminen	76
5 KILPAILU: Hidas taipuminen	99
6 AHDISTUS: Perusteellinen moraalinen itsetutkiskelu	116
7 HARJOITTELU: Lempipaikkani.....	136
8 PERHE: Siinä vasta äänekäs kaveri!	153
9 JUOKSEMINEN: Aina mielessä	181
10 YHTEYKSIÄ: Snookerin buddhalaismunkki	199
11 VOITTAMINEN: Kuinka kova voitontahto on?	222
12 PAKKOMIELLE: Hyviä ja huonoja päiviä	244
13 MAAILMANMESTARUUS, II OSA: Tärkein sääntö.....	260
Epilogi	282
Kiitokset.....	286
Kuvien oikeudet.....	288

Omistettu kumppanilleni Lailalle sekä kaikille, jotka ovat auttaneet minua snookerpelaajana. Tähän joukkoon kuuluvat edesmennyt Frank Adamson, Steve Peters, Steve Feeney ja Ray Reardon. Lisäksi haluan muistaa niitä ihmisiä ja seuroja, jotka ovat auttaneet minua juoksijana: Eamonn Christie, Eamonn Martin, Shane Healy, Vince Wilson, Woodford Green Athletic Club ja Ilford Running Club.

JOHDANTO

Tältä tuntuu, kun peli sujuu. Kun tekee eikä mieti. Silloin snookerjumat hymyilevät enkä joudu kohtaamaan heidän raivoaan.

Se on voimaa, jonka tunnen sisälläni liikkuessani pöydän ympärillä. Tunnen sen myös, kun tutkin pallojen sijaintia pöydällä, asetun valkoisen pallon taakse kepin perä oikeassa kädessä, asetan tukikäden eteeni vihreälle veralle ja sormeni osoittaa kohteeseen kuin kompassin neula.

Parempaa huumetta ei ole olemassakaan. Olen kokenut tämän tunteen aiemminkin, mutta on ollut myös aikoja, jolloin en pystynyt tavoittamaan sitä. Nyt se on palannut – tuo tuttu, huumaava tunne, josta en haluaisi päästää milloinkaan irti.

Täydellisen hallinnan tuntua. Pallot voisivat olla pöydällä miten tahansa. Minua ei häittäisi, vaikka pinkin ympärillä olisi tukkeena neljä punaista, pari punaista olisi vallissa kiinni eikä ensimmäisen punaisen ja mustan jälkeen olisi enää juuri palloja pelattavissa.

Nyt millään tällaisella ei ole väliä. Jokainen lyöntisuunnitelma tuntuu järkevältä. Löydän oikean lyöntikulman ja saan valkoiseen juuri oikeanlaista kierrettä, voimaa ja puristusta.

Kun olen vedossa, äänet ympärilläni ovat sopusoinnussa.

Kepin osuma valkoiseen kuulostaa niin napakalta ja puhtaalta, että tiedän kohdepallon menevän pussiin, vaikka sulkisin silmäni. Ääni on tukeva ja jämäkkä, ei ohut ja terävä kuin lattialaattaan kilahtavalla kolikolla. Pallo tömähtää pussiin kuin rummunisku: ei kolise tai värise vaan iskeytyy suoraan sisään, siinä kaikki. Katsomosta kuuluu aluksi vaimeaa kohinaa, kuiskuttelua ja huokauksia. Yhtäkkiä ihmiset puhkeavat osoittamaan suosiotaan, kun onnistun lyönnissä, jota toiset eivät osanneet odottaa ja jota loput eivät pitäneet edes mahdollisena.

Eturivin katsojat eivät ole keitä tahansa. He eivät ole tutustuneet minuun tv-kanavilla surffaillessaan tai tulleet tänne ottamaan lounaan jälkeisiä nokosia.

He ovat paikalla, koska he rakastavat lajia. Suurin osa heistä on vähintään yrittänyt pelata snookeria. He osaavat arvostaa sitä, miten naurettavan helpolta saan vaikean pelin näyttämään. Arvostus tuntuu miellyttävältä kuin lämmin auringonpaiste kylmänä aamuna.

En tiedosta ajattelevani mitään enkä pyörittele päässäni kimurantteja matemaattisia yhtälöitä, jotka kertoisivat, mihin kohtaan vallia tähtään, kuinka lujaa lyön tai missä kulmassa kiven pitää osua kohdepalloon.

Vain minä ja valkoinen. Tiedän täsmälleen, miten lyön, ja olen varma, että pallot menevät juuri sinne, minne tahdon. Lyöntilinja on hyvä. Se antaa minulle vaihtoehtoja ja parantaa seuraavan lyönnin onnistumisen mahdollisuuksia. Suoraviivaisen pussituksen jälkeen toinen, yhtä suoraviivainen lyönti.

Kun homma toimii, se on kaunista katseltavaa!

Välillä pelaaminen on vaikeampaa. Silloin epäilen itseäni. Järjestäjät saattavat antaa minulle jopa sakot tai pitää puhuttelun.

Nukun huonosti ja olen poikki koko päivän. Otan torkut sohvalla enkä herätessäni meinaa tajuta, missä olen.

Tässä hetkessä kaikki on kuitenkin loksahantanut paikoilleen, ja päässä vilisevät mahtipontisen kuuloiset ajatukset ovat totista totta.

Juuri nyt kukaan koko planeetalla ei pysty panemaan minulle kamppoihin.

Sellainen ajatus välähtää päässäni. Maailman kahdeksasta miljardista ihmisestä yksikään ei voi pudottaa minua jalustaltani. Tässä turnauksessa on hyviä pelaajia, ja ehkä joku heistä katselee peliäni katsomossa, mutta en ole lainkaan huolissani. En tänään.

Kukaan ei voi viedä tätä peliä minulta.

Kaikki on tässä, jos vain tahdon niin.

1

ALKUTAIVAL

HEI, NIMENI ON RONNIE

No niin. Katselen aamuvarhaisella peilikuvaani.

Tällainen ei ole tuntunut minusta koskaan luontevalta. Siis se, että tuijottelen itseäni miettien, mitä näen. Minulle tulee siitä vähän epämukava olo. Alan miettiä liikaa.

Mutta tässä minä nyt olen ja tämän näen: Tummanvihreät silmät. Iso nenä, voisikohan sille tehdä jotain? Tupoittain karvaa paikoissa, joissa sitä ei pitäisi olla – korvissa ja sieraimissa. Yhteen kasvaneet kulmakarvat, joiden takia minua kutsuttiin aikoinaan Liam Gallagherin kadonneeksi veljeksi – vaikka oli siihen muitakin syitä.

Karvaa voisi olla vähemmän joka paikassa, mutta toisaalta olen ikääntynyt ihan tyylikkäästi. Pulisongeissa on vain häivähdys harmaata, eikä tukka ole harventunut. En näytä kovin pahalta 47-vuotiaaksi. Varsinkaan näillä kilometreillä.

Olin aikoinaan ihmelapsi. Koillis-Lontoon jannu, joka notkui savuisissa snookersaleissa voittamassa aikuisilta miehiltä rahat.

Punaposkinen ja viaton mutta kunnon rääväsuu. Kaikki uskoivat, että mullistaisin koko lajin. Pelasin vaistoni varassa, taidokkaasti ja puhtaasta rakkaudesta snookeriin.

Sitten jouduin harhapoluille. Saatoin juhlia kolme vuorokautta putkeen. Kittasin Guinnessia, poltin pilveä ja haaskasin lahjani. Isäni passitettiin linnaan, ja myöhemmin äitinikin joutui lusimaan.

Esitin eläväni hulppeaa elämää, minulla oli urheiluautoja ja leuhkoja juttuja. Sisältä olin rikki. Pelastuin vieroituksen ja juoksuharrastuksen avulla.

Minulta meni pitkään löytää itseni. Kasvaa voittajaksi – ei vain niissä otteluissa, jotka selvitin kuin varkain, vaan myös niissä, joissa minun täytyi ottaa ohjat käsiini. En enää voittanut vain satunnaisia turnauksia vaan seitsemän maailmanmestaruutta. Olen pystynyt jatkamaan voittokulkua iässä, jossa omat esikuvani olivat jo kauan sitten poistuneet näyttämöltä.

Ja tullut ihmiseksi, jota pystyn katsomaan peilistä suoraan silmiin.

Snookerin maailma on sisältäpäin kaunis mutta armoton.

Rakastan tätä lajia. Olen onnekas, kun olen saanut pelata sitä huipputasolla. Peli pyörii päässäni päivät pitkät, ja suhtaudun siihen pakkomielteisesti, rakastan sen historiaa. Voisin puhua koko illan Joe Davisista, Steve Davisista ja Stephen Hendrystä.

Mielenterveyteni kannalta olisi kuitenkin tärkeää osata päästää välillä irti. Mieleni on välillä oikukas ja julma.

Minä ja pöytä, aamusta iltaan ja päivästä toiseen. Matalat katot ja keinovalot, tunkkainen ilma ja keho sapuskaa.

Olen viettänyt tuntikausia hämärissä saleissa puhumatta kenellekään muulle kuin itselleni. Olen sulkenut pois tunteeni ja kadottanut vuorovaikutustaitoni, jos nyt minunlaiselleni syrjäytyneelle

nuorelle oli sellaisia edes karttunut. Minulla ei ollut elämää omi-
tuisen kuplani ulkopuolella.

Jos iskee tenniksen grand slam -turnauksen finaalissa kämmen-
lyönnin verkkoon, epäonnistumisen voi paikata hetken päästä
seuraavassa pallorallissa. Tai jos golfinpelaaja missaa lyhyen putin
major-turnauksessa, hänellä on noin 70 lyönnin verran mahdol-
lisuuksia saada kierros raiteilleen. Eikä kukaan muu saa koskea
hänen palloonsa. Kukaan ei voi siirtää sitä puun taakse tai vierit-
tää bunkkeriin tehdäkseen pelaajan tilanteen tukalaksi.

Entä sitten snookerissa? Siinä tavoitteena on pilata vastustajan
päivä. Repii hänen pelinsä kappaleiksi. Snookerissa tehdään kaik-
kea, mikä suututtaa ja turhauttaa vastustajaa. Tarkoituksena on
sotkea hänen pelinsä.

Omakin peli on tosin mahdollista sotkea. Joskus sitä surffailee
läpi pelin ja kaikki sujuu hyvin, kunnes yhden epäonnistumisen
jälkeen onkin aivan voimaton. Aiemmista taikatempuista ja ahke-
rasta harjoittelusta ei ole silloin mitään hyötyä. Joudun vain istu-
maan tuolissa ja katselemaan vierestä vastustajan lyöntivuoroa.
Hän riistää käsistäni erävoiton, pussittaa pallot ja pilaa päiväni.

Enkä mahda sille mitään. Istun vain paikallani, siemailen vettä,
keskitän katseen kepin päähän tai pimeyteen televisiokameroiden
kirkkaiden valojen ja hiljaisten katsojien takana.

Yritän olla miettimättä mokaani ja sen aiheuttamaa ahdinkoa
samalla, kun aivoni tahtoisivat rypeä siinä. Miksi niin tapahtui ja
mitä minun olisi pitänyt tehdä toisin? Karvas ja raastava tunne
kalvaa sisintä.

Olen pysynyt urheilulajin huipulla tarpeeksi pitkään ymmär-
tääkseni, millaista roolia katsojat haluavat minun esittävän. Tun-
tuu kuin olisin gladiaattori antiikin Roomassa. Olen yksin aree-
nalla ja kamppailen elämästäni.

Voittajia kannetaan juhlasaatossa kilven päällä, ja he saavat kaikki gladiaattoreille kuuluvat palkinnot. Silloin tällöin kun olen ollut Hendryn seurassa, jotkut ovat katsoneet häntä kuin jumalaa. Vaikka hänen viimeisestä maailmanmestaruudestaan on melkein kaksikymmentäviisi vuotta, ihmiset tulevat juttelemaan hänelle ja heidän silmissään hän on edelleen sama kaveri kuin uransa hui-pulla, pelaajista suurin.

Olen nähnyt myös vanhoja hiipuneita tähtiä, jotka eivät enää käännä katseita. He lähinnä lyövät vetoa ja kinuavat pubissa juomia tuntemattomilta.

Entä sitten fanit, jotka seuraavat ottelua katsomosta tai televisiosta? He ovat tirkistelijöitä, jotka saavat suurta nautintoa katsellessaan pelaajien taistelua ja tuskaa, romahdusta ja uutta nousua.

Eikä siinä ole mitään väärää. Niin minäkin teen. Asetelma on kuitenkin syytä pitää mielessä. Pelaaminen on vaikeaa ja kovaa touhua, joten pelaajien täytyy olla kovia kavereita. Heidän täytyy löytää keinot selviytyä ja löytää sisältään sitkeys, jota he eivät tienneet itsessään olevan.

Olen oppinut tässä pelissä paljon sellaista, josta haluan puhua suurten voittojen ja karujen tappioiden lisäksi. Siitä, miten olen selviytynyt vaikeista ja synkistä jaksoista, paineista, arvostelusta ja epäilyksistä – ja miten lukijat voisivat hyötyä ajatuksistani ja toimintamalleistani omassa elämässään. Minua snookerissa autta- neet asiat ovat olleet minulle hyödyksi myös muilla elämänalueilla, joten ehkä ne voivat auttaa muitakin löytämään ulospääsyn vai- keuksista. Löytämään tosimaailman lyöntikulmat ja oppimaan oman elämän tempulyönnit.

Minun on ollut pakko oppia, koska minulla on ollut vaikeaa.

Muistan yhä, miltä minusta välillä tuntui kaksitoistavuotiaana. Kaikki sujui kuin itsestään ja tunsin olevani *yli-ihminen*.

Tein kaiken vaistojeni varassa. Kukaan ei ollut opettanut minua. Hahmotin ja koin tilanteen ja pelasin.

Se tuntui uskomattoman hyvältä. Osasin taikatempon, johon muut eivät pystyneet. Ihmiset haukkoivat henkeään, eikä minun tarvinnut edes miettiä, mitä tein. Se vain tapahtui.

Sellaiseen jää helposti koukkuun. Se oli salainen aseeni ja pako-paikkani. Turvahuone. Mikään muu asia ei koskettanut minua yhtä syvältä.

Nykyään suhteeni lajiin on monimutkaisempi. Yli-inhimilliset tuntemukset ovat enää ohimeneviä, enkä useimmiten tavoita niitä lainkaan.

Entisaikaan kaikki oli mutkatonta. Millään muulla ei ollut väliä. Oli vain minä, pallot ja pöytä.

Niin vahvaa omistautumista ja viattomuutta ei pysty kokemaan kuin nuorena. Iän myötä kokemusmaailma laajenee. Ihmiset tuottavat pettymyksen tai käyttävät hyväkseen. Myöhemmin kaikki on monimutkaisempaa ja tarvitaan jotain muuta: perustukset, joita ei voi järkyttää, ja toimintamalleja tilanteisiin, joissa lumous vaihtuu tyhjyyden tunteeksi ja ihmeteot jäävät pelkiksi haaveiksi.

Olen joutunut aina kamppailemaan. Pari kuukautta sen jälkeen, kun olin voittanut maailmanmestaruuden vuonna 2022, palasin harjoittelemaan viideksi tai kuudeksi päiväksi enkä tuntunut saavan yhtään palloa pussiin. Olin seitsenkertainen maailmanmestari, mutta koko viikkoon mahtui ehkä puoli tuntia, jona homma sujui kuin rasvattu. Hyvä fiilis poistui yhtä nopeasti kuin oli tullutkin.

Eikö olekin hullua? 30 vuoden menestyksekkäästä urasta huolimatta saatan lymyillä ketjuhotellin huoneessa teollisuusalueella keskellä ei-mitään, koska kulman takana kongressikeskuksessa on menossa turnaus ja tutut kammottavat epäilykset hiipivät mieleeni.

*Tämä alamäki kestää ikuisesti. Tällä kertaa en enää pääse jaloil-
leni.*

Se on suurin pelkoni, eikä se jätä minua rauhaan. Puran kaiken psykkiselle valmentajalleni Steve Petersille: Olen jo liian vanha, liian uupunut. Hendry päätti uransa vuosia minua nuorempana, ja Daviskin pelasi jo kolmekymppisenä enemmän huvin kuin mestaruuksien vuoksi. Pelkään, että otteeni alkaa lipsua. En tahdo olla yksi niistä harhaisista urheilijoista, jotka jatkavat kymmenen vuotta pidempään kuin olisi kannattanut. Elämä on liian lyhyt tuhlattavaksi tällaiseen kärsimykseen.

Steve vastaa: ”Kuulepas, olet väittänyt samaa viimeiset kymmenen vuotta. Ja niiden kymmenen vuoden aikana olet voittanut neljä maailmanmestaruutta. Yritä katsella uraasi samasta näkökulmasta kuin muu maailma: olet voittanut maailmanmestaruuksien lisäksi seitsemän Masters-turnausta ja seitsemän UK Championship -turnausta.* Kukaan muu ei ole voittanut yhtä monta kertaa snookerin arvostetuimpia Triple Crown -turnauksia. Olet ollut maailmanlistan ykkösenä kerta toisensa jälkeen. Olet voittanut enemmän ranking-turnauksia kuin kukaan muu. Olet tehnyt eniten sadan pisteen sarjoja ja maksimisarjoja sekä kaikkien aikojen nopeimman maksimisarjan.

Sanon kyllä sitten, kun otteesi alkaa lipsua. Jos kuluu puoli-toista vuotta niin, että selviydyt vain puolivälieriin tai välieriin muttet finaaliin, otteesi on alkanut lipsua. Siihen saakka anna vain mennä, pelaa ja nauti.”

Hän on oikeassa. Snookerin jumalat antavat lopulta palkinnon sille, joka sen ansaitsee. Saatan pudota varhain parissa

* Suom. huom. Kirjan ensimmäisen englanninkielisen painoksen ilmestymisen jälkeen O’Sullivan on voittanut vielä kertaalleen UK Championshipin (2023) ja Mastersin (2024).

ensimmäisessä turnauksessa ja selviytyä sitten puolivälieriin ja välieriin. Sen jälkeen voin hävitä muutaman finaalin. Mutta lopulta juuri ennen maailmanmestaruuskilpailuja supervoimani palaavat.

Niiden turvin voitan maailmanmestaruuden ja kaikki käy järkeen – löydän oikeat lyöntikulmat, kierteen ja puristuksen – ja ihmettelen, mistä hemmetistä se kaikki tuli.

Hei, nimeni on Ronnie. Olen snookerpelaaja ja toipuva addikti.

Olen ollut koukussa alkoholiin ja huumeisiin. Opin tuntemaan itseni vasta vieroituksessa. Sitä ennen tiesin vain, millainen muut halusivat minun olevan.

Selitän nyt koko tarinan juurta jaksain. Kerron, miten voitin maailmanmestaruuteni ja miten toivon voittavani niitä lisää. Olen pelannut snookeria ammattilaisena 30 vuotta, ja minulla on edessäni vielä muutamia pelivuotia riippumatta siitä, kuinka pahasti pulisonkini harmaantuvat.

Tässä kirjassa lukija pääsee vilkaisemaan mielenmaisemaani. Kerron, miten olen päässyt tähän saakka. Matkan varrella on tapahtunut hyviä ja huonoja asioita. Tietyistä jutuista olen ylpeä, mutta välillä olen ollut hakoteillä – tai oikeammin sanottuna usein.

En tiedä vastausta kaikkiin kysymyksiin, enkä kuvittele itsestäni liikoja. Yritän kuitenkin aina löytää vastauksen, ja jos mokailee yhtä paljon kuin minä, oppii kaikenlaista. Olen kuunnellut itseäni viisaampia ihmisiä, jotka ovat miettineet koko elämänsä, miten löytää polku vaikeuksien läpi. Olen onnekseni tavannut hyviä tyyppejä ja oppinut omista kokemuksistani: villoista ajoista ja kuntoutuksesta, epäilyksistä ja kriiseistä, maailmanmestaruuksista sekä niiden tuomista nautinnoista ja paineista. Tällaisia asioita on

kiehtovaa pohtia: yksinkertaisia juttuja, jotka kuka tahansa voi tehdä, hienosäätöjä, joilla on valtava merkitys.

En ole täydellinen. Välillä olen ihan kujalla. Reagoin asioihin, joita minulle tapahtuu. Alan toimia vasta, kun olen saanut kolhuja.

Kaikkeen sellaiseen, mikä tuottaa iloa, kuuluu hyvät ja huonot puolensa. Ei ole väliä, onko kyse snookerista, parisuhteesta tai aatteesta. Täydellisyyden tavoittelu on joka tapauksessa vaarallista, koska täydellisyyttä ei ole olemassa. En usko sellaiseen – ei niin kannata yrittää elää eikä pelata snookeria.

Hyvän matsin jälkeen ihmiset tulevat juttusille, pudistavat epäuskoisina päätään ja hymyilevät kuin olisivat juuri nähneet taikatemppun – he eivät ymmärrä, miten sen tein. Silloin joku saattaa tokaista: ”Pelasit kuin pantteri!” Sulavasti ja helposti, vaaniva katse saaliiseen kiinnittyneenä.

Tahtoisin aina päästä siihen tilaan. Silloin hallitsen snookeria eikä snooker minua. Imen voimaa yleisöstä ja tunnelmasta.

Mikään ei vedä vertoja sille tunteelle. Noina hetkinä kaikessa on vihdoin järkeä.

Kuulun tänne.

Niin minä silloin ajattelen.

Olen elänyt melkein koko elämäni ymmärtämättä, miten tyydyttävää on olla yksi kaikkien aikojen parhaista. Kun käyn nukkumaan, tietoisuus siitä on kuin pehmeä peitto, ja kun herään aamulla, se tuntuu suloiselta kuin päivän ensimmäinen teekupilinen.

Pelini perustuu täysin valkoisen pallon hallintaan, ja silloin kun lyön valkoista tukevasti ja voimalla, olen ihmisenäkin vähemmän epävarma. Tiedän, että tämä kuulostaa hullulta, mutta niin se vain on. Ja kun kadotan tuon tunteen, alan jahdata sitä ja tekisin mitä tahansa tavoittaakseni sen uudelleen.

”Olen kirjoittanut tämän kirjan, koska tahdon kertoa totuuden, oikaista tiettyjä ennakkoluuloja ja jakaa eteenpäin oivalluksia, joita olen saanut matkani varrella.”

Murtumaton on kiehtova kuvaus Ronnie O’Sullivanin uran huippuhetkistä ja synkimmistä laaksoista sekä miehestä urheilusaavutusten taustalla. Samalla se on rehellinen kertomus niistä uhrauksista, joita menestys on häneltä vaatinut.

Ronnie oli snookerin ihmelapsi, joka siirtyi ammattilaiseksi 16-vuotiaana ja voitti ensimmäisen ranking-turnauksensa kaikkien aikojen nuorimpana pelaajana. Elämää varjostivat kuitenkin itselle asetetut ylisuuret paineet, nuorella iällä koetut molempien vanhempien vankilatuomiot sekä vaikea päihderiippuvuus.

Lopulta Ronnien elämä suistui raiteiltaan, ja hän harkitsi jopa uransa lopettamista. Kerta toisensa jälkeen hän on kuitenkin palannut huipulle ja onnistunut kääntämään henkilökohtaiset ongelmansa vahvuusikseen.

ISBN 978-952-850-258-6

9 789528 502586

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsäntaloutta
FSC® C021394

KL: 99.1 www.docendo.fi **DOCENDO**